

Arrest

nr. 107 619 van 30 juli 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 8 februari 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 28 december 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 11 januari 2013 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13*quinquies*).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 juni 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 juli 2013.

Gelet op het arrest met nummer X van 5 juli 2013 waarbij de vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen op grond van artikel 39/84 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wordt verworpen.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. JANSSENS, die loco advocaat P. ROBERT verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart op 30 mei 2007 het Rijk te zijn binnengekomen, dient op 31 mei 2007 een asielaanvraag in.

1.2. De adjunct van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) neemt op 7 februari 2008 de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker stelt tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.3. Bij arrest met nummer X van 8 mei 2008 weigert ook de Raad aan verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker stelt tegen dit arrest een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad van State, dat bij beschikking met nummer X van 27 juni 2008 ontoelaatbaar wordt verklaard.

1.4. Op 21 mei 2008 neemt de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker.

1.5. Verzoeker dient bij aangetekend schrijven van 24 september 2008 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.6. Op 30 september 2008 neemt de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard. Verzoeker stelt tegen deze beslissing een beroep tot schorsing van de tenuitvoerlegging en tot nietigverklaring in bij de Raad.

1.7. Verzoeker dient op 29 oktober 2008 een tweede asielaanvraag in.

1.8. Bij arrest met nummer X van 27 januari 2009 vernietigt de Raad de beslissing bedoeld in punt 1.6.

1.9. De adjunct van de commissaris-generaal neemt op 18 februari 2009, inzake de tweede asielaanvraag, de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker stelt tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad.

1.10. Op 9 april 2009 verklaart de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid de ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf ontvankelijk.

1.11. Bij arrest met nummer X van 16 juni 2009 weigert ook de Raad aan verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker stelt tegen dit arrest een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad van State. Dit beroep wordt bij beschikking met nummer 4796 van 28 juli 2009 toelaatbaar verklaard, doch verworpen bij arrest met nummer X van 19 juli 2011.

1.12. Verzoeker dient bij schrijven gedateerd op 16 januari 2012 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

1.13. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de gemachtigde van de staatssecretaris) neemt op 17 oktober 2012 de beslissing waarbij de ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ongegrond wordt verklaard.

1.14. De gemachtigde van de staatssecretaris neemt op 28 december 2012 de beslissing waarbij de ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard. Deze beslissing, die op 18 januari 2013 aan verzoeker ter kennis wordt gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 18.01.2012 werd ingediend door :

[...]

nationaliteit: Afghanistan

[...]

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de Vestiging en de verwildering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is,

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Het feit dat betrokkene sinds mei 2007 in België verblijft, geïntegreerd is en dit staat aan de hand van een attest van inburgering d.d. 02.02.2009 en getuigschrift van de cursus maatschappelijke oriëntatie d.d. 12.09.2011, Nederlands leert en spreekt en dit staat aan de hand van een certificaat van de lessen Nederlands bij het PCVO Het Perspectief te Gent, deelcertificaten van de lessen Nederlands bij het CBE Sint-Niklaas, CBE Dendermonde en CBE Gent en een attest van de lessen bij het VDAB Oost-Vlaanderen, een vrienden-en kennissenkring heeft uitgebouwd en getuigenverklaringen voorlegt, verantwoordt niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. Elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art 9. 2 van de wet van 15.12.1980

Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielpcedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Hij diende een eerste asielaanvraag in op 31.05.2007 die op 13.05.2008 werd afgesloten door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming. De tweede asielaanvraag van betrokkene van 29.10.2008 werd afgesloten door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming op De duur van de procedures - namelijk iets meer dan 11 maanden voor de eerste en iets minder dan 8 maanden voor de tweede - was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Betrokkene verwijst naar het feit dat hij afkomstig is, uit de provincie Nangarhar voor welke de asielinstanties van mening zijn dat er een veralgemeend geweld heerst dat de burgers op blinde wijze treft. Ook toont hij aan dat hij in de provincie gewoond heeft aan de hand van officieuze en vage getuigenverklaringen. Dit kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar deze verwijzing gaat over de algemene toestand in Nangarhar, Afghanistan en de getuigenverklaringen zeer vaag zijn. Bovendien levert betrokkene geen persoonlijke bewijzen dat zijn leven in gevaar zou zijn. Levens dient hierbij opgemerkt te worden dat betrokkene niet naar de provincie Nangarhar dient te gaan om het verzoek tot machtiging van verblijf te kunnen indienen in zijn land van herkomst.

Tevens wordt door de advocaat van verzoeker verwezen naar de zware psychiatrische problemen waar hij mee te maken heeft. Op basis van deze problemen diende betrokkene een aanvraag 9ter in op 25.09.2008. Deze werd echter op 17.10.2012 afgesloten en ongegrond verklaard. Tevens dient hier opgemerkt te worden dat de wet van 15 september 2008 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 duidelijk een onderscheid maakt tussen twee verschillende procedures: aan de ene kant het artikel 9bis dat in België verblijvende personen die menen te beschikken over buitengewone omstandigheden om humanitaire redenen een verblijfsmachtiging kunnen aanvragen bij de burgemeester van de plaats waar zij verblijven, aan de andere kant het artikel 9ter als een unieke procedure voor in België verblijvende personen met een medische aandoening. De hier ingeroepen medische elementen vallen buiten de context van artikel 9bis en derhalve kan in dit verzoek aan deze medische argumenten geen verder gevolg worden gegeven (RVV Arrest nr. 75.360 van 17.02.2012 en RW Arrest nr. 80.233 van 26.04.2012)."

Dit is de eerste bestreden beslissing.

1.15. De gemachtigde van de staatssecretaris neemt op 11 januari 2013 de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker. Deze beslissing, die bij aangetekend schrijven van 15 januari 2013 aan verzoeker ter kennis wordt gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van artikel 75, § 2 / artikel 81 en artikel 75, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, vervangen bij het koninklijk besluit van 19 mei 1993 en gewijzigd bij het koninklijk besluit van 27 april 2007, wordt aan

[...]

nationaliteit; Afghanistan

het bevel gegeven het grondgebied te verlaten.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Op 16/06/2009 werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen

(1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 (dertig) dagen.”

Dit is de tweede bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het geding ten laste te leggen van verzoeker.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1. Verweerder betwist de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissingen. Uit hetgeen hierna volgt zal blijken dat de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging en het beroep tot nietigverklaring samen dienen te worden behandeld, aangezien de vordering tot nietigverklaring slechts korte debatten vereist. In die omstandigheden is het niet nodig om de opgeworpen exceptie te onderzoeken.

3.2. De Raad dient er verder ambtshalve op te wijzen dat, luidens artikel 39/78 *juncto* artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet, het verzoekschrift onder meer een uiteenzetting moet bevatten *“van de feiten en de middelen”*.

Onder *“middel”* in de zin van deze bepaling moet worden verstaan: de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing werd geschonden (RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 17 december 2004, nr. 138.590).

De Raad stelt vast dat verzoeker geen enkel middel ontwikkelt tegen de tweede bestreden beslissing en evenmin uiteenzet hoe een eventuele onwettigheid van de eerste bestreden beslissing enige invloed zou kunnen hebben op de regelmatigheid van de tweede bestreden beslissing. Verzoeker geeft slechts op algemene wijze aan dat het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten een uitvoeringsmaatregel van de eerste bestreden beslissing zou zijn. Hij licht zijn stelling evenwel niet verder toe en dit gegeven kan door de Raad ook niet worden vastgesteld. De Raad stelt immers vast dat de tweede bestreden beslissing gegrond is op eigen feitelijke motieven en een afzonderlijke juridische basis, in de zin dat hierin wordt verwezen naar artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdeling en de

vaststelling dat verzoeker in het land verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van de Vreemdelingenwet vereiste documenten. Er blijkt ook niet dat verzoeker als gevolg van de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing in een situatie terecht komt waarbij voormelde motieven van de tweede bestreden beslissing niet langer geldig zouden zijn. Zo dringt de vaststelling zich op dat een nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing als dusdanig de verblijfstoestand van verzoeker niet wijzigt. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat een vernietiging van de eerste bestreden beslissing noodzakelijkerwijze de vernietiging van de tweede bestreden beslissing tot gevolg heeft.

Het beroep is bijgevolg onontvankelijk in de mate dat het is gericht tegen het bevel om het grondgebied te verlaten van 11 januari 2013.

4. Onderzoek van het beroep wat de eerste bestreden beslissing betreft, de beslissing waarbij de ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard

4.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van de artikelen 9bis en 62 van de Vreemdelingenwet en van de artikelen 3 en 13 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Hij verstrekt volgende toelichting bij het middel:

“Eerste onderdeel

De eerste drie paragrafen van de bestreden beslissing hebben betrekking tot elementen die niet door verzoeker als uitzonderlijke omstandigheden ingeroepen werden.

Enkel de laatste twee paragrafen vormen een antwoord op de argumenten van verzoeker, namelijk de toestand in de provincie Nangarhar enerzijds en zijn zware medische problemen anderzijds.

In tegenstelling tot de asielinstanties betwist tegenpartij niet meer dat verzoeker Afghaan is en uit de provincie Nangarhar (met als hoofdstad Jalalabad, geboorteplaats van verzoeker) komt. Tegenpartij stelt enkel dat de getuigenverklaringen vaag zijn en dat de toestand in Nangarhar "algemeen" is.

De bestreden beslissing betwist ook niet dat verzoeker een gewone burger is en dat er in de provincie Nangarhar sprake is van een veralgemeend geweld dat de burgers op blinde wijze treft.

Oordelen dat zulke toestand geen uitzonderlijke omstandigheid in de zin van artikel 9bis van de wet uitmaakt, schendt artikelen 9bis en 62 van de wet.

Tweede onderdeel

De bestreden beslissing stelt dat verzoeker "niet naar de provincie Nangarhar dient te gaan om het verzoek tot machtiging van verblijf te kunnen indienen in zijn land van herkomst".

Dat gedeelte van de motivering is niet afdoende.

Ten eerste wordt dit gedeelte van de motivering als een opmerking voorgesteld ("Tevens dient hierbij opgemerkt te worden"), zodat dit gedeelte niet op haar eentje de motivering van de bestreden beslissing kan schragen.

Ten tweede, terwijl verzoeker meent nergens in Afghanistan te- kunnen verblijven en in zijn machtigingsaanvraag verwees naar de toestand van de streek waarvan hij afkomstig is, zegt tegenpartij enkel dat verzoeker niet naar de provincie Nangarhar dient te gaan, zonder te zeggen waar verzoeker in afwachting van het antwoord op zijn visumaanvraag zou moeten verblijven.

Derde onderdeel

Ter gelegenheid van het beroep ingediend tegen de weigering van de machtigingsaanvraag op basis van artikel 9ter van de wet nam verzoeker een middel uit de schending van artikelen 3 en 13 van het EVRM. Dat middel luidde als volgt:

"Vierde middel, genomen uit de schending van artikelen 3 en 13 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens

De ernst van de psychische en psychiatrische stoornissen van verzoeker is niet betwist door tegenpartij. De ziekte van verzoeker werd als chronisch gekwalificeerd, met een onzekere prognose. Hij is nog steeds in behandeling in het centrum van zijn psychiater, dr. VANHERLE, zoals blijkt uit het attest dd. 13.12.2012 (stuk 4).

Artikelen 3 en 13 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens eisen een ernstig onderzoek van het risico ingeroepen door verzoeker in de zin van artikel 3.

Een onderzoek door een dokter van wie de specialiteit niet gekend is, die een standpunt inneemt zonder verzoeker te ontmoeten, die geen rekening houdt met de gespecialiseerde attesten, en die algemene onderstellingen uitspreekt vormt geen ernstig onderzoek in de zin van artikel 13 EVRM".

De bestreden beslissing kan enkel oordelen dat verzoeker in staat is om naar Afghanistan te gaan om er een machtigingsaanvraag in te dienen omdat ze reeds op 17.10.2012 geoordeeld had dat de gezondheidsproblemen van verzoeker hem niet beletten naar Afghanistan terug te keren.

De bestreden beslissing eigent zich bijgevolg de onwettigheid van de beslissing van 17.10.2012 toe."

4.2.1. Artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen worden omkleed. Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

De Raad stelt vast dat de eerste bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven aangeeft op basis waarvan deze is genomen. In de motivering van de eerste bestreden beslissing wordt, met verwijzing naar artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, immers vastgesteld dat de door verzoeker aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheden vormen die toelaten te besluiten dat hij zijn aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Er wordt tevens concreet toegelicht waarom de verschillende door verzoeker aangebrachte gegevens niet worden weerhouden als buitengewone omstandigheden. Deze motivering is pertinent en draagkrachtig en stelt verzoeker in staat te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door hem bestreden beslissing is gegrond, derwijze dat het doel van de formele motiveringsplicht is bereikt (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Verzoeker meent dat de motivering van de eerste bestreden beslissing, waar deze stelt dat *"tevens dient hierbij opgemerkt te worden dat betrokkene niet naar de provincie Nangarhar dient te gaan om het verzoek tot machtiging van verblijf te kunnen indienen in zijn land van herkomst"*, als een opmerking wordt vooropgesteld en derhalve op zichzelf de beslissing niet kan schragen. Evenwel ziet de Raad niet in op welke wijze het louter hanteren van de zinsnede *"hierbij [dient] opgemerkt te worden"*, zou impliceren dat de daaropvolgende motivering slechts als opmerking zou gelden en niet in aanmerking kan worden genomen als een motivering. De bestreden beslissing wordt daarenboven niet louter door bovenstaande motivering gedragen. Het betreft een bijkomende motivering, waarbij vooreerst werd vastgesteld dat verzoeker zijn afkomst van de provincie Nangarhar in Afghanistan enkel aantoonde aan de hand van officieuze en vage getuigenverklaringen en verder enkel verwijst naar de algemene toestand in deze provincie en geen persoonlijke bewijzen voorlegt dat zijn leven in gevaar zou zijn.

Waar verzoeker verder stelt dat niet wordt gemotiveerd waar hij in afwachting van een antwoord op zijn visumaanvraag zou moeten verblijven, merkt de Raad op dat niet blijkt dat de formele motiveringsplicht inhoudt dat verweerder uitdrukkelijk dient aan te geven waar de aanvrager dan wel zou kunnen verblijven teneinde een aanvraag op grond van artikel 9 van de Vreemdelingenwet in te dienen en in afwachting van een beslissing inzake deze aanvraag. Het komt verweerder enkel toe de als buitengewone omstandigheden ingeroepen elementen te beoordelen en na te gaan of deze de indiening van de aanvraag in België rechtvaardigen. Ook uit het motief in de bestreden beslissing dat verzoeker zich niet noodzakelijk dient te begeven naar de provincie Nangarhar in Afghanistan, zijnde de specifieke

regio waarover verzoeker in zijn aanvraag stelde dat een terugkeer ernaar toe problematisch zou zijn, om een aanvraag in te dienen bij de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post, heeft geen dergelijke plicht tot formele motivering tot gevolg.

Een schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet blijkt niet.

4.2.2. In de mate dat verzoeker aangeeft niet akkoord te gaan met de motivering van de eerste bestreden beslissing, dient het middel te worden onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht en dit in het raam van de toepassing van de bepalingen van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet – bepaling die de juridische grondslag van de eerste bestreden beslissing uitmaakt – bepaalt het volgende:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die is vervat in artikel 9 van de Vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de bevoegde minister c.q. staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of hij aanvaardbare buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen.

De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van ophoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

In casu oordeelde verweerder dat de door verzoeker aangebrachte gegevens niet toelieten te besluiten dat hij zijn aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden niet kon indienen via de, in artikel 9 van de Vreemdelingenwet voorziene, reguliere procedure en dat deze aanvraag daarom onontvankelijk was.

In zijn aanvraag om machtiging tot verblijf riep verzoeker volgende buitengewone omstandigheden in:

“Mijn cliënt bezit de Afghaanse nationaliteit en is afkomstig uit de provincie Nangarhar voor welke de asielinstanties van mening zijn dat er een veralgemeend geweld heerst dat de burgers op blinde wijze treft.

Dit toestand is goed gekend van uw diensten en vormt zeker een uitzonderlijke omstandigheid in de zin van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980.

Bovendien leidt mijn cliënt aan zeer zware psychiatrische problemen. Een aanvraag 9ter werd reeds op 12 juni 2008 op basis van die problemen ingediend.

Indien die problemen niet als zwaarwichtig genoeg bevonden worden, moeten ze tenminste in rekening gehouden worden voor de behandeling van de aanvraag 9bis in de zin dat ze een terugkeer naar Afghanistan zeker uitzonderlijk moeilijk maken.”

Inzake de door verzoeker ingeroepen afkomst uit de provincie Nangarhar in Afghanistan, geeft verweerder in de eerste bestreden beslissing aan dat dit gegeven niet wordt weerhouden als een buitengewone omstandigheid nu hij zijn afkomst uit deze regio enkel aantoonde aan de hand van officieuze en vage getuigenverklaringen en hij verder enkel verwijst naar de algemene toestand in deze provincie. Verweerder stelt dat geen persoonlijke bewijzen voorliggen dat zijn leven in gevaar zou zijn en merkt verder op dat verzoeker niet naar de provincie Nangarhar dient te gaan om het verzoek om machtiging tot verblijf te kunnen indienen in zijn herkomstland.

Verzoeker stelt dat verweerder aldus, en dit in tegenstelling tot de asielinstanties, niet meer betwist dat hij Afghaan is en afkomstig is uit de provincie Nangarhar in Afghanistan. Dit betoog van verzoeker kan evenwel niet worden aangenomen. De Raad stelt immers vast dat voormelde motivering van de eerste bestreden beslissing slechts een antwoord betrof op de ingeroepen omstandigheid dat verzoeker als Afghaan afkomstig zou zijn uit de provincie Nangarhar in Afghanistan. Op grond van de motivering van de beslissing blijkt geenszins dat verweerder erkent dat verzoeker de Afghaanse nationaliteit heeft of uit deze provincie in Afghanistan afkomstig is. Er wordt in de beslissing zo ook duidelijk aangegeven dat verzoeker zijn afkomst uit deze provincie tracht aan te tonen aan de hand van “*officieuze en vage getuigenverklaringen*” en voor het overige enkel verwijst naar de algemene situatie in deze provincie in Afghanistan. Verzoeker verwacht een antwoord op een ingeroepen buitengewone omstandigheid met een uitdrukkelijke erkenning als zou hij Afghaan zijn en afkomstig zijn uit de provincie Nangarhar in Afghanistan.

De Raad kan enkel vaststellen dat verzoeker aan de hand van zijn betoog de motivering in de eerste bestreden beslissing niet weerlegt dat zijn beweerde afkomst uit de provincie Nangarhar in Afghanistan geen buitengewone omstandigheden uitmaakt, nu hij niet aantoonde dat verweerder op onjuiste of kennelijk onredelijke wijze vaststelde dat verzoeker deze afkomst louter staaftde aan de hand van officieuze en zeer vage getuigenverklaringen en verder enkel verwees naar de algemene situatie in deze provincie zonder dat bovendien blijkt dat hij zich naar deze provincie dient te begeven om het verzoek om machtiging tot verblijf te kunnen indienen in zijn herkomstland. Wat dit laatste betreft, beperkt verzoeker er zich toe te stellen dat verweerder niet zegt waar hij dan wel zou moeten verblijven in afwachting van een antwoord op zijn visumaanvraag. Hij gaat er aldus evenwel aan voorbij dat de bewijslast voor het aantonen van buitengewone omstandigheden in de eerste plaats bij hem zelf ligt. Zoals hierboven reeds opgemerkt, dienen omstandigheden te worden aangetoond die het zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post. Verweerder merkt correct op dat niet blijkt dat hiertoe zou zijn vereist dat verzoeker reist naar voornoemde provincie in Afghanistan vanwaar hij beweert afkomstig te zijn. Verzoeker maakt op geen enkele wijze aannemelijk dat het voor hem zeer moeilijk of zelfs onmogelijk is om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post. Hij beperkt er zich toe op algemene wijze te stellen dat hij van mening is nergens in Afghanistan te kunnen verblijven, doch dit gegeven werd als dusdanig niet ingeroepen in de aanvraag en weerlegt de motivering van de eerste bestreden beslissing niet. Gelet op hetgeen voorafgaat, toont verzoeker dan ook evenmin aan dat de motivering van de

eerste bestreden beslissing strijdig zou zijn met artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, nu hij een gewone burger is en er in de provincie Nangarhar sprake zou zijn van veralgemeend geweld.

In dit verband kan de Raad ook nog opmerken dat zowel in het kader van de eerste als in het kader van de tweede asielprocedure van verzoeker werd weerhouden dat hij zijn recente verblijf in de provincie Nangarhar, Afghanistan niet aannemelijk heeft gemaakt en dat verzoeker door het afleggen van ongeloofwaardige verklaringen het onmogelijk heeft gemaakt om een correct beeld te krijgen van de verblijfplaatsen en leefsituatie van de laatste jaren en de verblijfssituatie in eventuele derde landen.

Verzoeker geeft daarnaast ook aan niet akkoord te gaan met de motivering in de eerste bestreden beslissing waarom de door hem ingeroepen psychiatrische problemen niet worden weerhouden als buitengewone omstandigheid. Hij verwijst naar een middel zoals door hem aangevoerd in het beroep bij de Raad tegen de beslissing van 17 oktober 2012 waarbij de door hem op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf ongegrond wordt verklaard. Hij stelt dat verweerder in de eerste bestreden beslissing, gelet op voormelde beslissing van 17 oktober 2012, enkel kon oordelen dat verzoeker in staat is naar Afghanistan te reizen om er de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen en zich bijgevolg de onwettelijkheid van de beslissing van 17 oktober 2012 toe-eigent. Verzoeker gaat aldus evenwel voorbij aan het gegeven dat verweerder in de eerste bestreden beslissing heeft aangegeven dat de medische problematiek van verzoeker niet in aanmerking kan worden genomen in huidig voorliggende procedure in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. De Raad wijst in dit verband op artikel 9bis, § 2, 4° van de Vreemdelingenwet, dat bepaalt dat de elementen die werden ingeroepen in het kader van een aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet niet kunnen worden aanvaard als buitengewone omstandigheden. Daarenboven merkt de Raad op dat het door verzoeker ingestelde beroep tot schorsing van de tenuitvoerlegging en tot nietigverklaring van voormelde beslissing van 17 oktober 2012 bij arrest met nummer 100 986 van 16 april 2013 door de Raad werd verworpen.

De uiteenzetting van verzoeker laat niet toe te concluderen dat de eerste bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris beschikt. Een schending van de materiële motiveringsplicht of van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet blijkt derhalve niet.

4.2.3. In zoverre verzoeker zich beroept op een schending van artikel 3 van het EVRM, wijst de Raad erop dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens reeds oordeelde dat artikel 3 van het EVRM niet het recht waarborgt om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van de betrokkene beïnvloedt, niet volstaat om een schending van die bepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, hetgeen *in casu* niet wordt aangetoond, kan een schending van artikel 3 van het EVRM aan de orde zijn (EHRM 27 mei 2008, nr. 26.565/05, N./ Verenigd Koninkrijk). De Raad stelt vast dat verzoeker geen enkel stuk aanbrengt dat toelaat te besluiten dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij op de plaats waar hij zich naartoe dient te begeven om bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering en mensonterende behandelingen.

Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.

Wat de aangevoerde schending van artikel 13 van het EVRM betreft, dient verder te worden vastgesteld dat dit artikel niet zelfstandig kan worden ingeroepen, zonder aan te tonen dat een door het voornoemd Verdrag beschermde vrijheid of recht geschonden is. Verzoeker roept in het middel samen met artikel 13 van het EVRM een schending in van artikel 3 van het EVRM. Verzoeker laat evenwel na in concreto aan te tonen dat de eerste bestreden beslissing laatstgenoemd artikel schendt (RvS 12 oktober 2005, nr. 150.122).

Het enig middel is ongegrond.

5. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegronde middelen die tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing kan leiden aangevoerd en het beroep is onontvankelijk in de mate dat het gericht is tegen de tweede bestreden beslissing. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig juli tweeduizend dertien door:

mevr. I. CORNELIS,

wvd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

mevr. N. DENIES,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

N. DENIES

I. CORNELIS